

הערבות

עמים ראוי הדבר להטות את האוזן ולשמוע אשר ידובר עלינו ועל מעמדנו בשעה זו סחוץ למחנה. בין אם הדברים יוצאים מתוך התעסקותם בתסכוכת-הענינים שלנו ובין אם אינם אלא פרייהסתכלות קלה של תייר בן-יומי, עתה עם שעת-השפל שהגיענו יצאנו במקצת כתיב אויבקי-להסתכלות סנדרה-המורה ולכן נרסו קולות-הצהלה שבהתפעלות ואף גדוליה-התרשמות אנכי טיפה ברחבי-עולם יודעים, שאין ההתפעלות יאה ונאה להם בשעה זו, כי עת הטלת דוסי היא.

פירנקפורט צייטונג נוקטת עמדה אויבת לציונות וטעל עמודיה נתפרסמו לא אחת מאמרים הבאים להוכיח, כביכול, את דפיוותו של הרעיון הציוני ואמנות העבודה הנעשית בא"י. זה מקרוב נרפס שם מאמר הכתוב בידי אשה ברלינאית אחת, אלכסנדרה ראם, הבאה לפסוק את פסקה על הארץ ובונה ועל הציונות וכווייה, היא עשתה בא"י, ממאמר עד סוף סאיי ואין איפוא כל ספק, כי זכאית היא לפסוק הלכות קצובות, שאין להרהר אחרי אמיתותן, ידוע וברור לה, כי ראשית-כל חייבת היא לסלק לצרדין, הרגשות סנטימנטליות ידועות, אשר לווה בדרכה אל הארץ השטופה נחשולי וכרונות אנדיים ומצא שלא נתפסה, לשום דעה פיקרטה סמומת, ואמנם, בראשית-דבריה סוכיחה המחברת עד כמה שלא לקתה בדעה סוקרמת, היא סותחת, כמובן, באירואל של תיאודור הרצלי, אשר אמר לכונן בית לאומי לישראל וסזכירה את ההצהרה הבל-פוראית אשר, לכאורה הנשימה במעטי את משאת-הנפש-הזו-אולים — מעידה מרת ראם —

באספיר-הכספים של סמאריק ופירבסקי בשביל ציכיה ופולין הסתעוררות, אך ורק פילנטיזם, התוכן הרוחני של פעולת-ה-עזר, הציונית היא תורתו של אחרי-העם, רוח היהדות — מה דברי מרת ראם, וכאן היא באה להתפלל בשאלת-הלשונות, ומענין לראות את הנכרת הכבודה סכרלון הסלמרת סנונרניה על... איריש בא"י, תרבות יהודית נתנת גם להתנשם באטריקה, אשכנז, רוסיא ופריניות אחרות כמו בא"י, אולם פה רוצים לבנות תרבות עברית, שאין לאובלוסיי ישראל החילוניים מהלכים בה, לכן הוטלה בראש וראשונה הלשון האירית בחרם ושמתא, הלשון אשר דוברת בעולם כולו מניעים כדי עשרת סלון איש למצער, הלשון אשר ספרות עשירה לה וכותבים בה משוררים כשלוס-עליכס, פריץ, שלום אש, מורים רונפלד, ברנלסין ואחרים — בא"י נובלה הלשון האירית בעוד אשר העברית הועלתה לשפה הרשמית של הספרדים, האולמנות והצבוריות היהודיות, — הסגון זה לכבוד האיריש בפי סטרונה יהדיה מתנרסנת הוא תמיה כמקצת, אולם חשוב הרושם הניער אצל הקורא הנוי: כואו וראו כיצד אומה בווזה זו נטלה אוו לשון עלובה, שאין בה משוררים כמו שלום עליכס ופריץ ואפילו לא כמורים רונפלד וברנלסון, והעלתה אותה על ראש-שמתה, ועוד: לשון אשר מיטות-קרוטים נאשרו כה רק דברית-פלה ואשר אין בה כל מדע מודוני — הנה הלשון שהוכרזה כיום בא"י ספו הציונים לשפת-ישראל היהודית, ברור, שאין תוססין לאדם על בורותו, שאולויא כך היינו אוהים בציצית-ראשה של ספרונה למרנית זו ולוחשים לאונה: נברתי הכבודה, במחיר כך וכך אפשר להשיג בכל בית ססחר סמרים את תולדות-ספרות ישראל הכתובים

בידי נוסטב קרפלס וכדאי היה שהנברת תואיל לעיון שם בטרם בואה לכתוב מאמרים, בפרנקפורט צייטונג, ואם תמצא לומר: אם אין הנברית אלא רבר שהוטל בתוקף-הסיוור על בני ארץ ישראל — טגן הרור הבונר והצעיר הסחכבים בכל חושם את השפה הזו — הרי התשובה ערובה וסדורה כפי סרת-ראם: אילו היתה ההנהלה הציונית סנהיגה את השפה הסינית כשפת-הלמוד היהודית בבהים, כי אז היו ילדינו בא"י סרברים סינית, ההשערה הסחוכמת אין כמיה להעיר על עונק תפיסתה התרבותית של אשת-הילדן והבנתה לנבי השפה, שהורתה ולירדתה סתוך הקרקע של הארץ הזאת, ולעצם ההשערה יכולו לספר לה, לנברת, עוכדה היסטורית קסנה: היו ימים וכנידת-סשה ליבראליים, הרומים במקצת ליהודיה, הפראג קפולטר צייטונג, ניסו בתוקף-היותם בעלי התקציב לזכותני, אם לא כסינת המורה, הרי בלשון-אשכנז החסודה וסוסם של מעשי-העוריה לפני המלחמה ידוע ומפורסם למדי, אחרי עניני התרבות סרחיבה הכותבת והתעשייה, אולם למרות כל שמאליותה של מרת דאם אין היא סנלה גדולות ונצורות, כי כהנה וכהנה שסענו ספי רבים לסן, עת לבנותי עד, התאחרות בעלי התעשייה ולכן נאשר הפעם די, הדברים נכתבו לשם הערת-סיום: היכן הם הפייליציסטים והעתונאים שלנו הכותכים בלשון אשכנז, שמהכותם להיום את כחשם וכזכם של בורים הבאים לכתוב על ענינינו?

חוני המפלנה הסוציאליסטית באוסטריה אינם רוחשים חבה יתירה לציונות והאישים

הפועלים בה הכריוו לא אחת על עמדתם זו וידועה היא תשובתו של אוטו בוואר לדברי וניכור האומרת, כי הציונות אינה אלא ענינם הרתי-קלריקלי של יהודי הסורח, לפי עניות דעתי יש לבקש אחרי סקור האיבה הזו הנודעת לתנועה הציונית בשפע הרב של חברים מוצא ישראל, שנתכרכו בהם הם-דים בוינא, ונראה, שהאיבה הזו מעבירה במקצת את בעליה על דעתם ועם סיום הקונגרס הכוילאי בא זיק הנאק (אל יפיל השם המפורש את חתתו עליכס, כי סאחינו בני ישראל הוא) לתת מעל עמודי ה.קאספף הערכה כוללת לאוטופיה הנור נית-זעירה הקרויה ציונות, הסחבר סובר לכאשר סברו כבר רבים שקדמו לו ועברו ובטלו סן העולם כי אין תקנה לישראל אלא כמסיעה, שהיא הא ההתקרמות הראויה לשמה, והאישי המשיאנו עצה טובה באו גם לברר, בשלסה נתעכב תהליך ההת-בוללות ובשלסה נולדה הספלצת הציונית ואלה דבריו, הניגוד (שכין בני לבן חמי-המעתיק) היה יכול להתעלם כסשך דורות מספר עיי ססיעת היסוד היהודי, אלולא המצע השותת וסוסף, מהות לא-אכזב ורכת כוח: הענק רוסייה, אשר המשטר החברתי שלה פלט טשנה לשנה לארופה הסערבית יהודים סוכי עוני, שהיתה בהם היד הקשה של עניוי הניסו וסומיה, אלה האנשים הלונזנפרולויטאריים בני בלי תרבות ובלתי מאורגנים, על כמותם הסכבירה וידיהם הזולות, אשר סרוב ענים ורישם נערך מהם כל סוסר-כליות — הסיסו שואה על רמת-חיהם של שאר הקבוצות של מעמד הבינוני והפרולטריון.

א.מ.פ. התורה בעצם אינה חדשה

ועוד סארכס בחוברתו הידועה לא ראה תקנה ליהודים אלא בהתנכרותם על היהדות, לנבי סארכס היתה היהדות התגל-טות של היצר הרע שבסגון ורוח הכורונות ואילו אחד סועירי האפיונים זיק הנאק לואה ביהדות את החנלמות הפרולטריות חסרת התרבות וחסרת הסגפון, נהיר לו להנאק, שאין ליהדות שרשים אחרים מאשר באנטישטיות העתירה להתבער סן העולם עם הסהפכה הסוציאלית, הסוצילדמוקרטיה המשילה את הלוש מעל פני האנטישטיות והראתה לעם העובד, כי רק עם נצחונה של הסהפכה סמורחה של אירופה יכטל העדר התרבות של האנשים האלה והסן יעלו לסרומי התנכונה האירוסית המערבית, אלא שבני ישראל אינם סכלנים (שקר ענו ה) ולא רצו לשאת דוסם את גורלם ולהמתין לסזמכת הסוציאלית, והם סכרו, כי ההסתנלות והסר סיעה כתוך העמים היא סן הנסנעות — תשובת האינטלקטואלים היהודים היתה הדיתם בלאוסיות היהודית, אולם — אין סכטלים את הרע רק ע"י הודיה בו, — הציונות יצאה לאויר העולם כפרובלימה של אי-סבל-נות כורגניות ועירה.

דברי הבאי אלה המעירים, כמובן על רוחב דעת, נתפסמו בירחון סרעי שאחראים לו אנשי שם כאוטו בוואר ופיריריך אדלה, וסאר יפלא, כי לא נמצא עדיין סחבריהם של הס, די, (אם אין אני טיעה סוציאיים פוע"צ צ.ס. בוינא אפילו עתון גרמני) שיטול קולסו וישסיע מעל עמודי ה.קאספף בקורת ססצה לשים קץ לדבריה בלע אלה של משוסדים לסחצה ולרביע.

דליה